Raad van State

200707980/1.
Datum uitspraak: 29 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaken nrs. 07/19225 en 07/19227 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 22 oktober 2007 in de gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 augustus 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 10 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 oktober 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

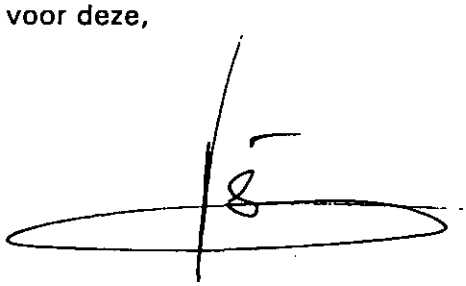
w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 29 januari 2008

210.
Verzonden: 29 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

11

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB 07/19225 en 07/19227
Datum uitspraak: 22 oktober 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Marokkaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. T. Pondaag,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Bij besluit van 30 augustus 2006 heeft verweerder eiser ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.
Eveneens heeft verweerder bij afzonderlijk besluit van 30 augustus 2006 aan eiser medegedeeld dat artikel 64 van de Vw 2000 niet op hem van toepassing is.

Tegen de besluiten van 30 augustus 2006 heeft eiser op 31 augustus 2006 bezwaar gemaakt.

Bij besluiten van 10 april 2007 heeft verweerder de bezwaarschriften ongegrond verklaard.

Op 7 mei 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen de besluiten van 10 april 2007.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van de beroepen heeft plaatsgevonden ter zitting van 25 september 2007. Eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. L.M.A. Hansen.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.

Ten aanzien van de ongewenstverklaring (Awb 07/19225)

2. Verweerder heeft eiser met toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ongewenst verklaard.

3. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000. In paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 staat – voor zover hier van belang – vermeld dat hiermee onder meer wordt bedoeld gevallen waarin wegens misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van straf of maatregel ten minste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden.

4. De rechtbank stelt vast dat door eiser niet wordt bestreden dat hij geen rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000 en dat hij wegens het plegen van diverse strafbare feiten is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 522 dagen. Op grond hiervan was verweerder derhalve bevoegd eiser tot ongewenst vreemdeling te verklaren. Hetgeen eiser hiertegen in beroep heeft aangevoerd, te weten dat het vonnis nog niet onherroepelijk is geworden nu er hoger beroep tegen is ingesteld en eiser alsnog vrijgesproken kan worden, is niet meer in geschil nu de gemachtigde van eiser deze beroepsgrond ter zitting heeft laten vallen.

5. Gelet op de gronden die door eiser ter onderbouwing van het beroep zijn aangevoerd, dient beoordeeld te worden of de beslissing om eiser ongewenst te verklaren strijd oplevert met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) gelet op zijn medische situatie. Eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat het moeten terugkeren naar Marokko vanwege zijn medische omstandigheden in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Uit de uitspraken van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 2 mei 1997 inzake [illegible] (NJ 1998/583 en RV 1997/70) en 6 februari 2001 inzake [illegible] (JV 2001/103) volgt dat terugkeer naar het land van herkomst slechts tot een schending van artikel 3 van het EVRM kan leiden ingeval de vreemdeling zich in een vergevorderd stadium van een ongeneeslijke ziekte bevindt, er geen medische voorzieningen en sociale opvang in het ontvangende land aanwezig zijn en de vreemdeling in grote mate

afhankelijk is van voorzieningen en opvang die hij in het uitzettende land al geruime tijd heeft ontvangen.

6. Verweerder heeft zich bij het bestreden besluit gebaseerd op het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 6 juli 2006. Uit het BMA-advies blijkt dat eiser een nieraandoening heeft waarvoor hij drie keer per week wordt gedialyseerd. De aandoening zal niet verbeteren of genezen. Eiser zal levenslang moeten worden gedialyseerd en medicatie moeten gebruiken. Eveneens komt uit het advies naar voren dat de medische behandeling die eiser ondergaat in Nederland vrijwel volledig gelijkwaardig voorhanden is in Marokko. Tevens staat in het advies dat bij het uitblijven van de hemodialysebehandeling sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn. Indien geen dialyse plaatsvindt zal eiser binnen afzienbare tijd overlijden. Ten slotte blijkt uit het advies dat eiser in staat is te reizen met de gangbare vervoermiddelen op voorwaarde dat het medicijngebruik tijdens de reis wordt gecontinueerd. Een goede schriftelijke overdracht van de behandeling is daarnaast aan te bevelen.

7. Een BMA-advies kan worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient een dergelijk advies op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding -voor zover mogelijk en verantwoord- van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij zijn besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. In dat geval zal verweerder niet dan na het instellen van nader onderzoek ter zake en bevestiging van de desbetreffende informatie deze aan zijn besluit ten grondslag mogen leggen.

8. De rechtbank komt tot het oordeel dat het BMA-advies in de onderhavige zaak voldoet aan de vereisten die aan een deskundigenadvies wordt gesteld. Inzichtelijk is op welke bronnen het advies is gebaseerd en op grond waarvan de medisch adviseur tot zijn conclusie is gekomen. Eiser heeft voorts geen concrete aanknopingspunten naar voren gebracht op grond waarvan getwijfeld kan worden aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het BMA-advies derhalve ten grondslag kunnen leggen aan het bestreden besluit.
De stelling van eiser dat de medische voorzieningen voor hem niet toegankelijk zijn, vanwege het feit dat hij deze behandelingen niet kan betalen en hij in Marokko niet tegen ziektekosten is verzekerd, doet aan het bovenstaande niet af. De rechtbank verwijst hierbij naar een uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 februari 2005 (200407777/1) waarin is geoordeeld dat het feit dat de vreemdeling niet tegen ziektekosten is verzekerd en geen middelen heeft om de behandeling te betalen, onverlet laat dat behandeling in het land van herkomst mogelijk is. De door eiser in beroep overgelegde publicatie in van 14 december 2006 waaruit volgens eiser blijkt dat de feitelijke toegankelijkheid om een nierdialyse in Marokko te ondergaan voor mensen als eiser volstrekt onvoldoende is, kan niet tot een ander oordeel. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen toegang heeft tot de medische voorzieningen in Marokko.
Verweerder heeft derhalve op goede gronden geconcludeerd dat uitzetting van eiser niet leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM.

9. In het kader van de ongewenstverklaring heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Assen, bij uitspraak van 21 september 2006 het besluit in primo van 30 augustus 2006 waarbij eiser ongewenst is verklaard geschorst, en overwogen dat: "*na afweging van de betrokken belangen vaststaat dat het onthouden van de hemodialyse behandeling vrijwel onmiddellijk tot de dood van verzoeker leidt en dat*

het onderzoek naar de medische behandeling in het land van herkomst nog steeds loopt en dat op dit moment niet kan worden overzien of en in hoeverre de uitkomsten van dat onderzoek van belang zouden kunnen zijn in het kader van de heroverweging in bezwaar van het bestreden besluit. Teneinde het mogelijk te maken dat de uitkomsten van dit onderzoek in de bezwaarprocedure worden betrokken, zal de voorzieningenrechter de beschikking waarbij verzoeker ongewenst is verklaard schorsen".
Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder aangegeven dat de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT&V) onderzoek verricht naar de mogelijkheden van de individuele toegankelijkheid van eiser tot medische behandeling onmiddellijk bij en na zijn uitzetting naar Marokko. Dit teneinde te bewerkstelligen dat eiser bij terugkeer in Marokko in eerste instantie niet van de noodzakelijke medische zorg verstoken zal zijn. Voorts geeft de gemachtigde van verweerder ter zitting aan dat er een nota ligt bij de directie. Tevens heeft de gemachtigde van verweerder ter zitting toegezegd dat ingeval verweerder bij een gedwongen uitzetting niet aan de door het BMA vermelde voorwaarden kan voldoen er geen gedwongen uitzetting van eiser zal plaatsvinden. Ook om deze reden wordt de stelling van eiser dat uitzetting in strijd is met artikel 3 van het EVRM door de rechtbank niet gevolgd.

10. Op grond van het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid toepassing heeft kunnen geven aan artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

11. Derhalve is het beroep tegen de ongewenstverklaring ongegrond. Voor vergoeding van het griffierecht of een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Ten aanzien van het beroep op artikel 64 Vw 2000 (Awb 07/19227)

12. Ingevolge artikel 64 van de Vw 2000 blijft uitzetting achterwege zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.

13. Gelet op hetgeen is overwogen in rechtsoverweging 10 waarbij de rechtbank heeft geoordeeld dat verweerder in redelijkheid toepassing heeft kunnen geven aan artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan eiser, in afwijking van artikel 8 van de Vw 2000 hier te lande geen rechtmatig verblijf hebben, zolang de ongewenstverklaring voortduurt. De rechtbank overweegt dat, zolang eiser ongewenst verklaard is, hij geen belang heeft bij het beroep tegen de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen het besluit waarin geconcludeerd is dat artikel 64 van de Vw 2000 niet op eiser van toepassing is nu dit beroep nooit tot rechtmatig verblijf kan leiden.

14. Het beroep is derhalve niet-ontvankelijk. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

De beslissing

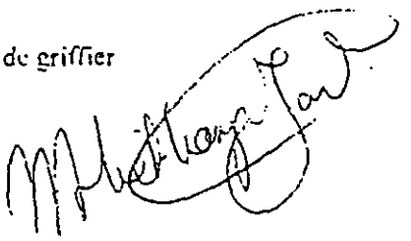
De rechtbank:

verklaart het beroep, gericht tegen de ongewenstverklaring (Awb 07/19225), ongegrond:

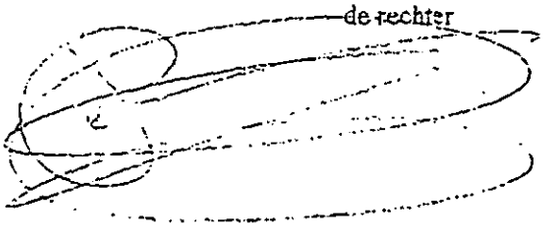
verklaart het beroep, gericht tegen het besluit waarin is geconcludeerd dat artikel 64 van de Vw 2000 niet op eiser van toepassing is (Awb 07/19227), niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. R.M.H. Pennings en in het openbaar uitgesproken op 22 oktober 2007 in tegenwoordigheid van M. Hietkamp-Jonker als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

22 OKT 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:
Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
15 NOV 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

ons kenmerk : 05172/TP/sb
justitienummer :

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen:

Appellant, geboren op , van Marokkaanse nationaliteit,
verblijvende te aan de in deze zaak woonplaats
gekozen hebbende te 6701 CA Wageningen, Emmapark 7 (postadres: postbus 302, 6700 AH
Wageningen), aan het kantooradres van de ondergetekende advocaat en procureur mr T.
Pondaag, die door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is dit hoger beroepschrift in te stellen
en die voor hem als zijn gemachtigde zal optreden met het recht van substitutie.

1. ACHTERGROND

1.1
Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Arnhem van 22 oktober 2007, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 07/19225 en 07/19227).
Een kopie van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem van 22 oktober 2007 wordt hierbij overgelegd.

1.2
Bij uitspraak van de rechtbank van 22 oktober 2007 is het door appellant op 7 mei 2007 ingestelde beroep gericht tegen de ongewenstverklaring (Awb 07/19225) ongegrond verklaard en is het beroep, gericht tegen het besluit waarin is geconcludeerd dat art. 64 Vw. niet op appellant van toepassing is (Awb 07/19227) niet ontvankelijk verklaard.

Dit hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak waarbij het beroep gericht tegen de ongewenstverklaring ongegrond werd verklaard (Awb 07/19225).

1.3
Appellant kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en hij komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep.
Appellant zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2. GRIEVEN

2.1
De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de beslissing van verweerder om eiser ongewenst te verklaren geen strijd oplevert met art. 3 EVRM van het Europese Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

TOELICHTING OP DE GRIEF

2.2
In de rechtsoverwegingen 5 t/m 9 van de uitspraak stelt de rechtbank dat:
"*Het BMA advies* (waarop in de onderhavige zaak de beslissing tot ongewenstverklaring is gebaseerd) *is een deskundigenadvies en voldoet aan de vereisten die aan een deskundigenadvies wordt gesteld.*
Eiser heeft geen concrete aanknopingspunten naar voren gebracht op grond waaraan getwijfeld kan worden aan de juistheid of volledigheid van het BMA advies.
Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder het BMA advies derhalve ten grondslag kunnen leggen aan het bestreden besluit.
De stelling van eiser dat de medische voorzieningen voor hem niet toegankelijk zijn, vanwege het feit dat hij deze behandelingen niet kan betalen en hij in Marokko niet tegen ziektekosten is verzekerd, doet aan het bovenstaande niet af.
(...) heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij geen toegang heeft tot de medische voorzieningen in Marokko.
Verweerder heeft derhalve op goede gronden geconcludeerd dat uitzetting van eiser niet leidt tot schending van art. 3 van het EVRM".

2.3.
Appellant is van mening dat, voorzover het advies van het BMA al juist zou zijn, het advies van het BMA niet volledig is.
Vast staat dat appellant lijdt aan een ongeneeslijke ziekte die zich in een vergevorderd stadium bevindt en dat de toegankelijkheid van appellant tot medische behandeling onmiddellijk bij en na zijn uitzetting naar Marokko dient te geschieden.
Verweerder heeft aangegeven dat de Dienst Terugkeer en Vertrek (DT en V) onderzoek verricht naar de mogelijkheden van de individuele toegankelijkheid van appellant tot medische behandeling onmiddellijk bij en na zijn uitzetting naar Marokko.
Tevens heeft de gemachtigde van verweerder ter zitting bij de rechtbank toegezegd dat in geval verweerder bij een gedwongen uitzetting niet aan de door BMA vermelde voorwaarden kan voldoen er geen gedwongen uitzetting van appellant zal plaatsvinden.

2.4
Appellant merkt op dat het onderzoek van DT en V al loopt sinds augustus 2006 en dat ter zitting weliswaar door de gemachtigde van verweerder is gesteld dat er onderzoek loopt naar de noodzakelijke medische zorg en de individuele toegankelijkheid voor appellant tot de medische behandeling onmiddellijk bij en na zijn uitzetting naar Marokko, maar dat onderzoek is blijkbaar nog niet afgerond.

15-11-2007 14:41 31 317 424660 92% P.03

De nota waaraan verweerder ter zitting refereert, was niet ter zitting beschikbaar, zodat er vooralsnog van uitgegaan dient te worden dat er geen mogelijkheden zijn tot individuele toegankelijkheid van appellant tot medische behandeling onmiddellijk bij en na zijn uitzetting naar Marokko.
Dat betekent dat verweerder er niet in is geslaagd om vanaf augustus 2006 tot de datum van de zitting van 25 september 2007, derhalve gedurende 13 maanden, er niet in is geslaagd om te bewerkstelligen dat appellant feitelijke toegang heeft tot de voor hem noodzakelijke medische behandeling.

2.5
Dat leidt tevens tot de conclusie dat, nu appellant kennelijk geen feitelijke toegang heeft tot de noodzakelijke medische behandeling bij en onmiddellijk na zijn uitzetting, de noodzakelijke medische behandeling voor appellant in het geheel niet beschikbaar is.
Aangezien appellant aan de overige in de genoemde voorwaarden voldoet, te weten

- er is sprake van een ongeneeslijke ziekte;
- waarvan appellant in grote mate en geruime tijd (sinds maart 2006) van afhankelijk is en die hij in Nederland heeft ontvangen en
- de medische voorzieningen en sociale opvang in het ontvangende land (kennelijk) ontbreekt

is de beslissing om appellant ongewenst te verklaren in strijd met art. 3 EVRM.

3. CONCLUSIE

3.1
Uit het vorenstaande vloeit naar het oordeel van appellant voort dat de bestreden uitspraak in strijd is met art. 3 EVRM.

3.2
Geconcludeerd wordt tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het op 7 mei 2007 ingediende beroep, althans tot terugverwijzing van de procedure naar de rechtbank.

Met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding.

Wageningen, 15 november 2007

mr T. Pondaag
advocaat-gemachtigde